

kan se, begynder saa Dr. Muus sine Undersøgelser. Han kalder Langhoff og dennes overordnede, Fysikus, til København, og det er nu mærkeligt at se, hvor gode Vidnesbyrd denne giver sin underordnede. Han gaar endog saa vidt, at han for det første siger, at han aldrig har lagt Mærke til, at Langhoff skulde være hengiven til Drik, og han siger, at han ofte er sammen med ham og har ingenting mærket; han mener, at andet kun kan være Rygter, hvis Karakter er ondsindet. Langhoff erklærer selv, at han til daglig ikke nyder Spiritus, han kan ikke taale Spiritus, og naar han er i Selskab og nyder noget, bliver han meget let beruset. Det er, hvad der foreligger for Sundhedsstyrelsen, intet andet, og da Langhoff selv har erklæret, at saadant kan hende ham, faar han derefter en Paamindelse om at afholde sig fra saadan Nydelse af Spiritus, da det kan give Anledning til Rygter, og dermed rejser han hjem. Her finder jeg — og det undrer mig, at den højtærede Minister ikke har fundet det samme — en væsentlig Anke at rette mod Dr. Muus og Sundhedsstyrelsen. Det er nemlig dette, at denne Undersøgelse, som den senere kaldes, maa siges at være meget overfladisk, thi naar der har fundet en Begivenhed Sted af en saadan Karakter, at den endogsaa er fremdraget i Byraadet i saadanne Udtryk, som Tilfældet er her — jeg kender ikke den paa-gældende og ved altsaa ikke, hvilken Vægt man af Hensyn til den Personlighed, der fremfører dem, skal tillægge disse Ord, men den er altsaa fremdraget i Byraadet, og Læge Langhoff har selv udtalt sig om sin Svaghed —, saa finder jeg, at det er et meget svagt Punkt, at Dr. Muus ikke i den kommende Tid har undersøgt, om den Paamindelse, der blev given Læge Langhoff, blev fulgt, ligesom jeg finder, at det havde været det eneste rigtige, at Dr. Muus af Baron Rosenørn-Lehn havde faaet nærmere Oplysning om, hvem der havde fremsat disse Beskyldninger mod Læge Langhoff, for at de saa kunde blive undersøgte. Dette finder jeg er et meget svagt Punkt for Dr. Muus, men det kom den højtærede Justitsminister ikke ind paa.

Men saa kommer det andet Anklagepunkt mod Dr. Muus, som jeg finder er værre, og som den højtærede Minister heller ikke kom ind paa. Det er dette, hvor-

vidt det overhovedet kan gaa an, at en Distriktslæge opfører sig, som det her er sket. Det er efter min Mening fordømmeligt, at en Embedsmand gør sig skyldig i noget saadant, men særlig i en lille By, hvor alle kende ham, og naar vedkommende er Distriktslæge og overhovedet ikke kan sidde i sit Embede og udøve sin Lægevirksomhed, uden at der er Tillid til ham. Jeg finder det fordømmeligt, at han sætter denne Tryghedsfølelse, der maa til, over Styr ved en Adfærd som den omtalte, og jeg finder, at det er den største Anke, man kan rette mod Dr. Muus, at han ikke finder det samme med Hensyn til dette Forhold, som jeg nu finder. Dr. Muus har altsaa imidlertid et helt andet Indtryk, og det viser sig nu, at f. Eks. Folk som Professor Pontoppidan, der, saa vidt jeg husker, ogsaa sad i det gamle Sundhedskollegium og derfor ikke paa Forhaand kan siges at være Dr. Muus gunstig stemt, ogsaa erklærer, at naar der ikke foreligger andet end Baron Rosenørn-Lehns altsaa aabenbart noget vage Udtalelser — saaledes som det gaar med alt, hvad man ikke selv har set — og Fysikus' Udtalelser og Læge Langhoffs egne Udtalelser, hvortil komme Hofjægermester Bruns Udtalelser, som vare af samme Natur som Rosenørn-Lehns, er man berettiget til at sige, at der ikke foreligger noget Bevis for Misbrug af Alkohol. Den højtærede Minister anførte før i sin Tale, at Dr. Muus en Gang i Efteraaret — jeg husker ikke hvornaar — har sagt, at han i det væsentlige har faaet det samme Indtryk af Læge Langhoff ved at læse Forhørene, som han tidligere havde (*Justitsministeren* [Bülow]: Billedet). Javel, det samme Billede, altsaa Indtryk af Læge Langhoffs Forhold til Spiritus. Det forekommer mig, at der skulde den højtærede Justitsminister være standset, for saa havde vi været forskaanede ogsaa for meget i Talen, der slet ikke vedrører denne Sag, om Grundejerbankens Forhold, og hvad en Fuldmægtig har skrevet i en Koncept, som skal afleveres til Kontorchefen og vandre videre op til Ministeren. Alt det have vi her i Tinget ikke noget som helst at gøre med, det maa Ministeriet beholde for sig selv. Jeg siger altsaa, at der skulde den højtærede Minister [være standset og have sagt: En Læge, Sundhedsstyrelsens For-